

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
ΟΤΕ ὁ Γαβριήλ καὶ ἡ Ἄρτεμις ἄρχισαν νὰ δουλεύουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τι εἶχε νοιώσει ὁ καθένας τοὺς κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ μακροῦ χωρισμοῦ των.

Τὸ Καλαί, ὁ δούξ ντὲ Γκιζ, οἱ νικηταί, οἱ νικημένοι, ὅλα εἶχαν λησμονηθεῖ. Ὅλοι οἱ θρασυοὶ καὶ ὅλα τὰ λάθη ποὺ περιστοιχίζαν τοὺς δύο νεαροὺς ἐρωτευμένους, δὲν ἔφταναν ὡς αὐτοὺς. Χαμένοι μέσα στὸν κόσμον τῆς ἀγάτης καὶ τῆς μέθης, δὲν εἶδελαν, δὲν ἐνοιοῦσαν περὶ τὸν

πραγματικὸ κόσμον.

— Πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι κοντὰ σας, φίλε μου! φηθῆσε ἡ Ἄρτεμις. Ἄντι τοῦ βδελύρου ἀνθρώπου, ποὺ τὸν μισοῦσα καὶ ποὺ ἡ ἀγάτη τοῦ μὲ ἀβόλες, τί μὴ μοὺ δίνει ἡ προσφιλεῖς παρουσίᾳ σας...

— Κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας, ποὺ εἴμαστε εὐτυχισμένοι χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε, δὲν ἐνθουσιάμην, Ἄρτεμις, νὰ γινῶμαι στὴν πολιτάρχηζ τῆς ζωῆ μου. Ἄλλη τόσο εὐτυχισμένη στιγμὴ ποὺ νὰ συγχωρεῖται ἢ αὐτὴν ἔδω.

Ἐμειναν μὲ στιγμὴ σιωπῆς καὶ κοιταζόμενοι μέσα στὰ μάτια. Τέλος, ἡ Ἄρτεμις εἶπε :

— Ἐλα λοιπὸν νὰ καθίσω κοντὰ σου, Γαβριήλ. Θὰ τὸ πιστέυεις, φίλε μου... Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴν τόσο ἀνέλεστη καὶ ἀπροσδόκητη, τὴν εἶχα ὀνειρευτεῖ πολλές φορές κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς αἰχμαλωσίας μου... Πιστεῖσα πάντοτε ὅτι θὰ μ' ἀπελευθερώσεις καὶ ὅτι σὺ θὰ μ' ἐσωθῆς ἀπὸ ἓνα ἐπιπλοῦν κίνδυνον ποὺ θὰ διέτρεχε τὴν τελευταία στιγμὴ...

— Ἐμένα ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, ἡ σκέψι σου πάντοτε, Ἄρτεμις, μὲ τραβῶσε σὰν μαγνήτης καὶ μὲ ὠδηγοῦσε σὰν φῶς... Ἄν ποὺ ἤθεε ἡ ἰδέα νὰ κερδίσω τὸ Καλαί καὶ ἂν πραγματοποιήσα μὲ ἀράνταστα μέσα τὴν ἰδέα αὐτὴ, τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γὰ νὰ σὰς σώσω. Χωρὶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ σὰς βοηθῶσα, τὸ Καλαί θὰ βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀγγλων. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συχωρέσει καὶ ἄς μὴ με τιμωρήσει, εἰπεῖθι ὅτι ἔκανα, τὸ ἔκανα ἀπὸ προσωπικοῦ λόγου.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Μὰ ἡ Ἄρτεμις τὸν καθυπόχασε, λέγοντάς του :

— Νὰ τιμωρήσῃ ἑσένα ὁ Θεός, Γαβριήλ! Ὁ Θεός νὰ σὲ τιμωρήσῃ γιατί δείχτηρες μεγάλος καὶ μεγαλόθυμος!

— Ποῦς ξέρει; ἔκανε ὁ Γαβριήλ, ὑποφώνητας πρὸς τὸν σὺφανὸ τὰ βλέμματά του, ποὺ ἦσαν γεμάτα μελαγχολικὰ προσσημάτια.

— Ξέρω ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις μ' ἓνα ἀγγελικὸ χαμόγελο.

Ἦταν τόσο γοητευτικὴ, καθὼς τὸ ἔλεγε αὐτό, ὥστε ὁ Γαβριήλ, μεθυμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφίαν τῆς, ξεχνώντας κάθε ἄλλη του σκέψι, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ φωνάξῃ :

— ὦ! εἶσαι ὡραία σὰν ἀγγέλος, Ἄρτεμις!

— Εἶσαι γενναῖος σὰν ἦρωσ, Γαβριήλ! τοὺ ἀπάντησε ἐκεῖνη.

Ἦσαν καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο καὶ τὰ χεῖρα τους ἀσυναίσθητα συναντήθηκαν καὶ ἐνώθησαν.

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει περὶ ν' ἀπλώνεται.

Ἡ Ἄρτεμις, κοκκινίζοντας, σηκώθηκε καὶ ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιον.

— Ἀπομακρύνεσθε, Ἄρτεμις... Μ' ἀποφεύγετε... Μὲ φοβάστε... φηθῆσε θλιβερά ὁ νέος.

— Ἄ! ὄχι... τοὺ ἀπάντησε ἐκεῖνη ζωντὰ, πλησιάζοντάς τον κάλλι, Ἐσὰς νὰ φοβηθῶ; Τί λέτε, φίλε μου...

Τότε ὁ Γαβριήλ, πῆρε μέσα

στὰ χεῖρα του τὸ ἄσπρὸ καὶ γλυκὸ τῆς χερσὶς, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει στὴ διάθεσιν του καὶ εἶπε :

— Ἄς γίνουμε λίγο εὐτυχισμένοι, ἀφοῦ ὑποφέραμε τόσο. Ἄς ἀφήσουμε τὶς φυχῆς μας νὰ εὐτυχίσουν μέσα στὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ζωὴν.

— Ναι, εἰν' ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Ἄς ξεχάσουμε τὰ πάντα γὰ λίγες στιγμῆς. Ἄς ἀπολαύσουμε τὴν γοητευτικὴ καὶ μοναδικὴ αὐτὴ στιγμὴ. Ὁ Θεός μας τὸ ἐπιτρέπει, ἀφοῦ ὑποφέραμε τόσο.

Καὶ μὲ μὰ χαριτωμένη κίνησι, ἀκούηται τὸ θελκτικὸ κεφαλάκι τῆς ἐπάνω στὸν ὄμιον τοῦ Γαβριήλ, ὅπως ἔκανε ὅταν ἦταν μικροῦλα. Τὰ μεγάλα βελουδένια μάτια τῆς ἐξέλειπον ἀργὰ καὶ τὰ μεταξένια μαλλιά τῆς ἀγγύσαν τὴ χεῖρὴ τοῦ νέου.

Τότε ὁ Γαβριήλ σηκώθηκε μὲ τὴ στήριαν, ἀνατιχάζοντας καὶ σὰν χαμένο.

— Τί εἶνε; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις, ἀνοιγόντας ξεφραγισμένη τὰ μάτια τῆς.

Ὁ Γαβριήλ, καταχλωμός, σωφίστηκε γονατιστός μπροστά τῆς καὶ τὰ χεῖρα του τὴν ἀγκάλιασαν.

— Ἄρτεμις, σὰς ἀγατῶ! φηθῆσε ἀπὸ τὰ τριόσθαθα τῆς ψυχῆς του.

— Σ' ἀγατῶ, Γαβριήλ! ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις χωρὶς τρόμον καὶ σὰν νὰ ἰσάκουε σ' ἓνα ἀκατανίκητον ἐνστικτον τῆς καρδιάς τῆς.

Πῶς τὰ πρόσωπά τους ἀπρόσβην, πῶς τὰ χεῖρὴ τους ἐνώθησαν, πῶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ φίλημα ἐνώθησαν ἡ φυχῆς τους, ὁ Θεός μοναχὰ τὸ ξέρει, γιατί εἶνε βέβαιον πῶς οἱ ἴδιοι δὲν τὸ ἔξεραν.

Μὰ ἔξωθεν, ὁ Γαβριήλ ποὺ ἐνωθε τὸ λογικὸ του νὰ σαλεῖν μπροστά τῆς μὲτῆ τῆς εὐτυχίας, ἀπολαύηται ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἄρτεμιδος.

— Ἄρτεμις, ἀφήστε με! Ἀφήστε με νὰ φύγω! φώναξε μὲ βουβότατον ὄμιον.

— Νὰ φύγετε; Καὶ γιατί νὰ φύγετε; τὸν ρώτησε ἐκεῖνη ξεφραγισμένη.

— Ἄρτεμις! Ἄρτεμις! Ἄν εἶσαι ἀδελφὴ μου!... φώναξε ὁ Γαβριήλ ἔξωλλος.

— Ἀδελφὴ σας!... ἐπανέλαθε ἡ Ἄρτεμις, ἐκμηδενισμένη σὰν κερμανόληπρη.

Ὁ Γαβριήλ, στάθηκε ξεφραγισμένος ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ λόγια καὶ ἔφερε τὸ χεῖρα του στὸ μαστῶτό του.

— Τί εἶπα; ἀναρωτήθηκε μὲ δυνατὴ φωνή.

— Τί εἶπατε, ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις. Πρέπει τάχα νὰ πιστέψω στὴν τρομερὴ σας ζουβέντα; Τί εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ τρομερὸ μυστήριον; Εἶμαι πράγματι ἀδελφὴ σας;...

— Ἀδελφὴ μου; Σὰς ὅμιον; λόγια ὅτι εἶσθε ἀδελφὴ μου; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

— Ἄ! Ὅποτε εἶνε ἀλήθεια; ἔκανε ἡ Ἄρτεμις τρέμουσας.

— Ὅχι! Δὲν εἶνε. Δὲν μποροῦν νὰ εἶνε ἀλήθεια! Δὲν ἔσοι! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέσῃ... Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς πηλῶσω! Εἰν' ἓνα μυστικὸ ζῶν; καὶ θανάτων, ποὺ ἐξίστησα νὰ τὸ κρητῶσω....

Ἄ! Ὅσὲ μου... Ἐγὼ ποὺ διατηροῦσα τὴν ψυχραμίαν μου καὶ τὴ λογικὴ μου μπροστά στὶς δυναστεῖες, πῶς τρελλάθησα τώρα στὴν εὐτυχίαν μου;

— Γαβριήλ, εἶτε σοβαρὰ ἡ Ἄρτεμις, ὁ Θεός ξέρει ἂν σὰς ρωτῶ ἀπὸ ἀπλή περιέργεια. Μὰ ποὺ τρωάεστε τὴ γαλήνη μου. Πρέπει τώρα νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα!

— Ἀδύνατον! Ἀδύνατον!... φώναξε ὁ Γαβριήλ μὲ τρόμον.

— Καὶ γιατί ἀδύνατον; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου, ὅτι ἀπὸ τὰ μυστικὰ μοῦ ἀνέχουν, ὅσο καὶ ἔσένα καὶ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

(Τοῦ Ρέινολδς).

«...δεν έχετε το δικαίωμα να μου τὰ κρύβετε...
— Αυτό είνε οσοῦτο. ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. Μὰ γιατί θέλετε νὰ σιμημεριστήτε τοὺς πόνοὺς μου;

— Ναι, τὸ ἔρηθω, τὸ φέλω, τὸ ἀλατῶ! εἰτε ἡ Ἄρτεμις. Σὰς ἰ-
κετεύω... Δὲν θὰ μου τὸ ἀγνῆθητε, ἔ;

— Μὰ τὸ δροσίστηκα στὸ βασιλεῖα! εἰτε ὁ Γαβριήλ.

— Τὸ ὀραστίζατε; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις. Ἐ, μπορεῖτε νὰ κρατή-
σετε τῆμα τὸν ὄροσ σας, ἀπέναντι τὸν Ξένων, τὸν ἀδιαφόρων, ἀπέ-
ναντι τὸν φίλων σας ἀκόμα μὰ σὲ μὲνα δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ζάνετε
αὐτὸ. Ὁχι, Γαβριήλ, ἂν αἰσθάνεσθε κάποιο ὄξτο γιὰ μὲνα, δὲν θὰ
μ' ἀφήσετε νὰ βασανίζομαι... Πρέπει νὰ μάθω τὸ μυστικὸ σας γιὰ
νὰ ὑποφέρουμε μαζί, ἀφοῦ ἡ μοῖρα δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ εὐτυχίσουμε
μαζῶ...

Ὁ Γαβριήλ, ἂν καὶ ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ του νικημένο, ὠστόσο δι-
σταξ ἀκόμα. Μὰ ἡ Ἄρτεμις δὲν γάταξε τόσο ἱκετευτικά, ὥστε δὲν
μπόρεσε ν' ἀντισταθῆτε.

— Ἐ, λοιπόν! φώναξε, τέλος. Θέλετε νὰ μάθετε ὀλόκληρο τὸ το-
μερὸ μᾶς μυστικὸ;... Θὰ σὰς τὸ πῶ... Ἄκου, Ἄρτεμις... Ἴσως
εἶσαι ἡ κόρη τοῦ κόμητος ντὲ Μοντζκομερῦ, τοῦ πατέρα μου!... Ἴ-
σως εἶσαι ἀδελφὴ μου!...

— Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Ἄρτεμις συντομημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀ-
κάλυψη... Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό; ρώτησε σὲ λίγο.

— Θὰ ἤθελα, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ἡ μοῖρα
σας αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ εἶνε γεμάτη τῶμο καὶ ἐγκλίματα. Μὰ
νοκῶθω διὰ τὸ τέλος ἡ δύναμις μου μόνο δὲν θὰ εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ
κατανικήσω τὸν ἔροτᾶ μου ποὺ μὲ τραβᾶ στὴν ἀρχαλιὰ σας... Πρε-
πει νὰ με βοηθήσετε ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου.

— Ἄρτεμις, καὶ γ' αὐτὸ θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα...
— Σὰς ἀκούω μὲ τῶμο καὶ μὲ προσοχή...

Τότε ὁ Γαβριήλ τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα: Πῶς
ὁ πατέρας του εἶχε ἀγαπήσει τὴν Ἀρτέμιδα ντὲ
Πουατιὲ καὶ πῶς εἶχε ἀγαπήθῃ ἀπ' αὐτὴ πῶς
ὁ Ἐρρίκος II εἶχε γίνει ἀντιχρῆλος του, πῶς ὁ κό-
μητς ντὲ Μοντζκομερῦ εἶχε ἐξαφανιστῆ μὴ μέρω
καὶ πῶς ἡ Αἰλιζα εἶχε μάθει καὶ εἶχε ἀποκαλύ-
ψει στὸ γυνὸ του τὴν ἀπογνῶση... Τῆς εἶπε ἀ-
κόμα πῶς ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ, ἡ μητέρα
τῆς, εἶχε ἀρνηθῆ νὰ τοῦ φανερώσῃ τίνος κόρη
ἦταν ἡ ἀγαπημένη του; τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ κό-
μητος ντὲ Μοντζκομερῦ.

Ὅταν ὁ Γαβριήλ τελείωσε τὴν ἄνευθερὴ αὐτὴ
διήγησι, ἡ Ἄρτεμις φώναξε:

— Εἶνε φοριζὸ! Ὅποια καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀλήθεια,
θὰ γίνουμε δυστυχισμένοι! Ἄν εἶσαι κόρη
τοῦ κόμητος Μοντζκομερῦ, εἶστε ἀδελφός μου, Γα-
βριήλ. Ἄν εἶσαι πάλι κόρη τοῦ βασιλέως, εἶστε
δικαίως θανάσιμος ἔχθρος τοῦ πατέρα μου. Ὁ-
ποσδήποτε, εἴμαστε χωρισμένοι γιὰ πάντα.

— Ὁχι, Ἄρτεμις! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. Ἡ
δυστυχία μας, χάρις στὸ Θεό, δὲν εἶνε ἐντελῶς
χωρὶς ἐλπίδα. Ἀφοῦ ἔκανα τὴν ἀρχή, θὰ σοῦ τὰ
διηγήθῶ ὅλα... Αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησι μ' ἀνακου-
φίζει.

Ὁ Γαβριήλ ἐκμυστηρεύθηκε τότε τὴν ἀλλόκο-
τη καὶ ἐπικίνδυνη συμφωνία ποὺ εἶχε κλείσει μὲ
τὸν Ἐρρίκο II καὶ τὴν ἐπίσημη ὑπόσχεσι τοῦ βα-
σιλέως ν' ἀποδόσῃ στὸν κόμητα ντὲ Μοντζκομε-
ρῦ τὴν ἐλευθερία του, ἂν ὁ γυνὸς του ὑπόκομης
ντὲ Μοντζκομερῦ, ἀφοῦ ὑπεράσπισε τὸ Σαιν-Κεν-
τὲν κατὰ τὸν Ἰσπανόν, ἀνακτήσει τὸ Καλαὶ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους.

Τὸ Καλαὶ λοιπόν ἦταν πρὸς μᾶς ὥρας πόλις ἀγγλικὴ καὶ ὁ Γα-
βριήλ ἤξερε, χωρὶς νὰ εἶνε καθόλου περήφανος γι' αὐτό, ποὺ ὄχι
εἶχε πᾶξει στὴν ἀλλοσί του.

Ὅσο μιλοῦσε, ἡ ἐλπίδα διέλεε σιγά-σιγά τὴν θλίψη στὸ πρόσωπο
τῆς Ἄρτεμιδος, ὅπως ἡ ἀγὴ διαλύει τὸ σκοτάδι.

Ὅταν ὁ Γαβριήλ τελείωσε, ἡ νεαρὴ ποιηγῆτριά του ἔμεινε σκεπτικὴ
μὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα δινόντας τὸν τὸ χέρι, τοῦ εἶπε μὲ σταθερότητα:

— Φτωχέ μου Γαβριήλ, ἡ μοῖρα μας, τόσο στὸ παρελθόν, ὅσο καὶ
στὸ μέλλον, εἶνε γεμάτη δυστυχία! Μὰ ἂς μὴν ἀποθαρσυνώμαστε,
φίλε. Ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ φανῶ θηροφάλα καὶ δυνατὴ, ὅπως εἶ-
σεῖς. Τὸ σπουδαῖο βίαιος τώρα εἶνε νὰ δώσουμε καὶ νὰ προσπαθήσω-
με νὰ ξεμυλιέσουμε τὴ μοῖρα μας μὲ τὸν ἕνα τρόπο ἢ τὸν ἄλλο. Ἡ ἀ-
γωνία μας, νομίζω, ὅτι πληθύνουν πρὸς τὸ τέλος τους. Κρατήσατε
ὡς τώρα δίεσ σας τὶς ὑποσχέσεις ἀπέναντι τοῦ βασιλέως καὶ ἐλπίζω
ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ κρατήσῃ τὶς δικὰς του ὑποσχέσεις ἀπέναντι σας.
Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ σταθῆ τὴν ὥρα μὴ μᾶς ἡ προσοχή καὶ ὅλες μας ἡ
σκέψεις. Ἐσεῖς τὶς λογαριάζετε νὰ κάνετε;

— Ὁ ἱψηλότετος δοῦξ ντὲ Γλιξ, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, ἦταν ὁ συ-
νένοχός μου σ' αὐτὴ τὴν ἐνδοξὴ ἐπιχείρησι. Ξέρω δι, χωρὶς αὐτόν,
δὲν θὰ κατόρθωνα τίποτε. Μὰ καὶ αὐτὸς ξέρει δι δὲν θὰ κατόρθωνε
τίποτε χωρὶς ἐμένα. Αὐτὸς μόνο, μορεῖ νὰ πιστοποιήσῃ στὸ
βασιλεῖα τὸν ὄρο ποὺ ἔπαιξα σ' αὐτὴ τὴν καινούργια κατάστησι. Ἐλ-
πίζω δι καὶ τὸ κῆρὸν αὐτὸ πρόβλημα... Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε ἄλλωστε
μόνος του. Θὰ πάω λοιπόν νὰ ὑπενηθίσω στὸν δοῦκα ντὲ Γλιξ τὴν
ὑπόσχεσί του, θὰ τοῦ ἔρηθω ἕνα γράμμα γιὰ τὸν βασιλεῖα, καὶ ἔπειτα,
ἀφοῦ ἡ παρουσία μου δὲν εἶνε πειὰ ἀναγκαία ἐδῶ, θὰ φύγω ἀμέσως
γιὰ τὸ Παρίσι...
Ἐξαφνα, καθὼς ὁ Γαβριήλ μιλοῦσε ἀκόμα ἐμψυχωμένος καὶ ἡ

Ἄρτεμις τὸν ἄκουγε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἐλπίδα, ἡ πόρτα του
ἀνοίξε καὶ ὁ Ζάν Πεκουά παρουσιάστηκε μὲ τὴν ἀπόρρησι ζωγραφι-
σμένη στὸ πρόσωπό του.

— Τί εἶνε; τὸν ρώτησε ὁ Γαβριήλ, ἀνήσυχος. Μήπως ἡ κατάστησι
τοῦ Μαρτὲν Γλιξ χειροτέρευσε;

— Ὁχι, κῆρὸς ὑποκόμη, ἀπάντησε ὁ Ζάν Πεκουά. Τὸν Μαρτὲν
Γλιξ τὸν μεταφέρουμε στὸ σπίτι μας καὶ ἐκεῖ τὸν ἐπισηροῦμε πάλι
ὁ Ἀυθρόσιος Παρέ... Μολοντὸι τὸ κῆρμὸ τοῦ ποδοῦ τοῦ κῆρμῶτος
ἀναγκαῖο, ὁ Ἀυθρόσιος Παρέ νομίζει πῶς μορεῖ νὰ σὰς βεβαιώσῃ
ὅτι ὁ γενναῖος σας ἱπποκόμης θὰ ἐπίρησι τῆς ἐγγυητήσεως.

— Πολὺ εὐχάριστη εἰδήσις! εἶτε ὁ Γαβριήλ. Ὁ Ἀυθρόσιος Παρέ
θὰ βροῖσεται χωρὶς ἄλλο ἀκόμα κοντὰ του.

— Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε θλιβερὰ ὁ ἀστὸς, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν
ἀφήσῃ γιὰ νὰ πάῃ νὰ δῆ ἕνα ἄλλο πηρωμένο ποῦν πρὸ σπυρινοῦτα,
τοῦ ὁποῖου ἡ κατάστησι εἶνε ἐξαιρετικὰ κρίσιμη...

— Ποῖόν λοιπόν; ρώτησε ὁ Γαβριήλ, ἀλλόλητος; χάριμα. Μήπως
τὸν στρατάρχη Στροῦξ ἢ τὸν δοῦκα ντὲ Νεδέρ;

— Τὸν ἱψηλότετο δοῦκα ντὲ Γλιξ, ὁ ὁποῖος πεθάνει αὐτὴ τὴ στιγ-
μῇ, ἀπάντησε ὁ Ζάν Πεκουά.

— Ὁ Γαβριήλ καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἀκούοντας αὐτὰ τα ἔορα, ἐβγαλὸν
συντομῶς μὴ κρανητὴ ἀγωνία.

— Ὁ Θεὸς ἐλεγα δι πηρωάζομαι πειὰ στὸ τέλος τὸν δοκασίον μας!
εἶτε ἡ Ἄρτεμις ἔπειτ' ἀπὸ μὴ στιγμὴ σιωπῆς. Ὁ Θεέ μου! Θεέ
μου! Θεέ μου!

τὴν ἐπικαλεῖσθε, πειὰ τὸν Θεό, εἶτε καὶ ὁ Γαβριήλ. Ἄ ἕνα με-
ροῦ καὶ χαμόγελο. Ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος καὶ πιστοῖς δίκαια τὸν ἐ-
λεγε μου. Κυριέσσα τὸ Καλαὶ γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ γιὰ σὰς. Ὁ
Θεὸς ὅμως θέλετε νὰ τὸ πάρο κῆρμα γιὰ τὴ
Γαλιλα.

XXI

Ο ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΟΣ

Ὅστόσο, καθὼς ἐλπίδα δὲν εἶχε χαθῆ γιὰ τὸν
Γαβριήλ, καὶ τὴν Ἀρτέμιδα, ἀφοῦ ὁ δοῦξ ντὲ
Γλιξ ἀνέτεινε ἀκόμα.

Ὁ ἀποκόμης ντ' Ἐξμῆς, λοιπόν, ἄφησε τὴν
Ἀρτέμιδα γιὰ νὰ πάῃ νὰ δῆ ὄμοιος τὸν ποῦ ἀ-
κριβῶς ἦταν ἡ κατάστησι τοῦ ὑψηλοῦ τραυμα-
τιοῦ. Στὸ ὄροσ ὁ Ζάν Πεκουά ποῦ τὸν συνώ-
ρευσε, τὸ διηγήθηκε τί εἶχε συμβεῖ.

Ὁ λόρδος Ντρεμπιτ ἐξαμνησκόμενος ἀπὸ τοὺς
ἐπαναστατημένους ἀστῶς τοῦ Καλαὶ νὰ παρα-
δοθῆ ἀπὸ τῆς ὄρας ποῦ τοῦ εἶχε ὄρεισι ὁ λόρδος
Βέντγουορθ, ἔστειλε στὸν δοῦκα ντὲ Γλιξ ἀ-
πιπροσώπους γιὰ νὰ διαπραγματευτοῦν μαζῶ του
τὴν παράδοσι τῆς πόλεως.

Ἐπισημαζῶν, σὲ πολλὰ σημεῖα ἡ μάχη ἐξωκο-
λοῦθωσε ἀκόμα μὴ μακριασμένη στὴν τελευταία
τῆς φάσεσι, ἀπὸ τὴν ἀπογνῶση τὸν κηρῶτος
καὶ ἀπὸ τὴν ἀντιποικησι τὸν νικητῶν.

Ὁ Φραγκίσκος τῆς Λορραίνης, δοῦξ ντὲ
Γλιξ, ποῦ ἦταν γενναῖος στρατιώτης, ὅσο καὶ
λαμπρὸς στρατηγός, εἶχε τρέξει στὸ πρὸ ἐπιση-
δικο σημεῖο τοῦ ἀγῶνος, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς
στρατιῶτες του μὲ τὸν προσωπικὸ ἥρωισμό του.
Ἐξαφνα, ἐνὸς πολεμοῦσε σὰν λωπῶτα, ἐκτεθει-
μένος στὰ χτυπήματα τὸν ἐχθρόν, διεκρίνη ἐ-
λάω στὸ τρίτοιο τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λόρδου
Ντρεμπιτ νὰ ἱψηλῶνεν λευκὴ σημαία.

Ἐνα περήφανο χαμόγελο φάνηκε τότε στὸ εἰρηγῶτο πρόσωπο. Ὁ
θρῆλυμος ἦταν ὀριστικῶς πειὰ.

— Σταθίτε! φώναξε δυνατὰ σ' αὐτοὺς ποῦ τὸν περιστοιχίζαν. Τὸ
Καλαὶ παραδίδεται! Κάτω τὰ ὄπλα!

Σήκωσε τὴν προσωπίδα τῆς περικεφαλαίας του καὶ κεντρίζοντας
τὸ ἄλογο του, ἔκανε μερικὰ βήματα ἐμπρός, μὲ τὸ βλέμμα του κερφο-
μένο στὴ λευκὴ σημαία ποῦ ἦταν τὸ σημεῖο τῆς νίκης του καὶ τῆς
εἰρήνης.

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ πειὰ καὶ ἡ ὀχλοδοξὴ δὲν εἶχε
πάρῃ ἀκόμα.

Τότε ἔνας Ἄγγλος στρατιώτης, ὁ ὁποῖος, φανετα, δὲν εἶχε δεῖ
οὔτε τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λόρδου Ντρεμπιτ, οὔτε εἶχε ἀκούσει, μέ-
σα στὸν ὄροθο, τὴν κρανητὴ τὸν δοῦκα ντὲ Γλιξ, ὄρησε ἐναντίον
του... Ὁ δοῦξ ἀφηρημένος, οὔτε τὸν πρότερον κῆρ. Κ' ἔτσι ὁ Ἄγ-
γλος μπόρεσε νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὴ λόγγη του στὸ κεφάλι.

— Δὲν κατόρθωσα νὰ μάθω, ἐξακολούθησε ὁ Πεκουά, σὲ ποῖο μέ-
ρος ἀκριβῶς τοῦ προσώπου τραυματιοῦσθε ὁ δοῦξ. Μὰ φανετα πῶς
τὸ τραῦμα του εἶνε τρομερὸ. Τὸ ζυλο τῆς λόγγης ἔφασε καὶ τὸ σι-
δερο ἔμεινε μέσα στὴν πληγῇ. Ὁ δοῦξ, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι, σι-
φιστοῦσε μὲ τὰ μούτρα ἔλαω στὸ ἄλογο του. Ὁ μακριασμένω Γαλιλὸς
κατακομῆτισαν τότε τὸν στρατιώτη ποῦ τὸν χτύπησε. Μὰ αὐτὸ, ἄ-
λομοιο! δὲν μπόρεσε νὰ σώσῃ τὸν δοῦκα... Τὸν μετέφεραν σὰν νε-
κρῶ... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν μπόρεσε ν' ἀνακτήσῃ πειὰ τὴς αἰ-
σθήσεως του...

— Θεέ μου! εἶτε ἀνατριχιάζοντας ὁ Γαβριήλ. Ὅποτε δὲν ἔχετε πειὰ
καμμὰ ἐλπίδα;

— Ἄλλομοιο! Ἄλλομοιο! ἔκανε ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ ἱ-
φανετῆς, κωμῶντας τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ).

